

HỒI 57

LONG NỮ LỘ TÌNH NÔNG

Bỗng có tiếng cười sang sảng, năm bóng người phi thân đáp xuống. Đi đâu là một bạch y thư sinh tay cầm ngân phiến, ngay cạnh bạch y thư sinh là một thiếu nữ trang phục ánh kim chói mắt, sau lưng hai người là ba lão nhân hai nam một nữ!

Năm người vừa xuất hiện, quần hào thấy đều kinh hãi thất sắc, bởi quần hào đã nhận ra năm người chính là các đầu dọc của Nam Hải môn. Nam Hải Thiếu Quân, Nam Hải Long Nữ và Hải Ngoại Tam Sát!

Nam Hải Thiếu Quân tay phe phẩy quạt, nụ cười như luôn luôn gắn trên miệng, nhẹ nhàng nói:

- Triển huynh lại muốn xen vào chuyện giang hồ chẳng?

Cừu Như Hải cũng cười nhẹ nói:

- Tiêu ca! Lời giao ước giữa hai ta, chẳng lẽ đã bị tiêu ca quên mất rồi?

Người trong võ lâm coi chữ tín còn quý hơn mạng sống, đặc biệt đối với Triển Bạch thì một lời nói ra nặng như Thái Sơn. Nay bị đối phương trách ngăm là chàng đã bội tín, bất giác đỏ mặt, lúng túng đáp:

- Tại hạ đã hứa tất phải giữ lời. Nhưng tứ vị đây có nói trước không phải là nhân vật trong giang hồ, hơn nữa song phương giao đấu cũng chẳng phải giải quyết việc tranh chấp trong giang hồ...

Nam Hải Long Nữ tươi cười nhìn Triển Bạch, nói:

- Triển thiếu hiệp thật biết nói chơi! Có ai nghe nói Giang Hồ Tứ Ác không phải là người trong giang hồ không? Triển thiếu hiệp nói vậy e rằng tất cả các nhân sĩ võ lâm cũng đều mắt mặt theo Triển thiếu hiệp...

Triển Bạch nghe những lời khiêu khích của đối phương, nổi giận quát lớn:

- Im mồm! Nếu bản nhân không niệm tình người là phận nữ nhi thì...

Nói đến đó bỗng chàng im bặt, bởi nếu nói thế nữa thì có khác nào mình tự tát vào mặt mình.

Lúc này Uyển Nhi đã tỉnh lại, nhìn thấy Triển Bạch máu chảy đầy mình vội chạy đến bên chàng nói:

- Bạch ca ca... thương thế của... người thế nào?

Uyển Nhi nhìn thấy Triển Bạch bị thương lòng đau như cắt, nàng mặc kệ những người xung quanh chạy đến thăm hỏi, nhưng khi mở miệng thì nàng sực

nhớ Triển Bạch giờ đã là vị hôn phu của tử tử nàng, bởi vậy cách xưng hô có hơi lộn xộn, nhưng đôi mắt của nàng đã thể hiện một tình cảm vượt xa những điều ngôn từ có thể diễn tả được.

Triển Bạch cảm thấy lòng ấm áp lạ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, chàng cũng không tiện bày tỏ thái độ, chỉ gượng cười nói:

- Uyên muội yên tâm, chút thương ngoài da không hề gì.

Uyên Nhi nhìn lại vai Triển Bạch lòng vừa mừng vừa kinh ngạc, bởi nàng phát hiện ra vết thương đã liền da, giờ chỉ còn là một vết sẹo hồng nhạt mà thôi.

Nàng mừng quá, ôm lấy cánh tay Triển Bạch nói:

- Vết thương của Bạch ca ca đã lành hẳn rồi!

Mộ Dung Hồng nhìn thấy thái độ của Uyên Nhi, nàng bỗng hiểu ra tất cả?

Những việc cũ lần lượt lướt qua trong trí. Đầu tiên là Uyên Nhi cầu xin nàng ra tay ngăn cản đệ đệ định đuổi Triển Bạch ra khỏi phòng lúc chàng nằm dưỡng thương trong phủ. Rồi rõ ràng Uyên Nhi vừa thấy mặt Triển Bạch đã nảy sinh tình cảm. Sau đó Uyên Nhi lén phụ thân bỏ nhà đi cũng là đi tìm chàng, chừng nghe tin mình đính hôn cùng chàng, Uyên Nhi lặng lẽ bỏ đi. Tất cả những cái đó cũng đủ cho thấy Uyên Nhi nặng tình với Triển Bạch còn hơn cả mình vậy mà bấy lâu nay mình vẫn đứng đưng không hay không biết...

Trong khi Mộ Dung Hồng đang tự trách mình vô tình làm cho muội muội khổ đau thì bên kia Kim Thái Phụng lại tự trách mình sao quá yếu đuối. Bản thân nàng cũng xót xa khi thấy Triển Bạch thọ thương, nhưng nàng không đủ can đảm bày tỏ lòng mình trước đám đông.

Đoạn Phương công tử nhìn thấy Uyên Nhi công khai bày tỏ tình cảm với Triển Bạch như vậy, lòng đố kỵ ghen tức ùn ùn trỗi dậy, nhưng trước mặt bao nhiêu là các nhân vật võ lâm, chàng đành nén lòng chịu đựng.

Lăng Phong công tử trở mắt ngạc nhiên, Triển Bạch đã có hôn ước với tử tử không biết muội muội phát cuồng rồi hay sao mà lại có hành động như vậy....

Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:

- Đồ mặt dày!

Uyên Nhi quay phắt lại nhìn Nam Hải Long nữ quát:

- Ngươi mắng ai đó?

Nam Hải Long Nữ cũng không hiểu sao mình lại mở miệng mắng người như vậy.

Với thân phận của nàng lẽ ra không nên để mắt phong độ như vậy. Nhưng bị Uyên Nhi hỏi ngược lại, cơn giận vô cớ đột ngột nổi lên, nàng quát mắt nhìn Uyên Nhi, nạt:

- Ta mắng hạng mặt dày không biết xấu hổ là gì!

Uyển Nhi then quá hóa giận, xuất thủ một chiêu Suu Hôn chỉ nhanh như điện điểm về phía Tâm Du huyết của Nam Hải Long Nữ.

Nam Hải Long Nữ giơ tay phát nhẹ một chưởng, Uyển Nhi bị đẩy lui bảy tám bước lớn. Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:

- A đầu kia chắc hết muốn sống rồi!

Dứt lời giơ tay lên định xuất thủ.

Triển Bạch bước ra chặn trước mặt Nam Hải Long Nữ quát:

- Khoan đã!

Nam Hải Long Nữ vẫn không buông tay xuống, mỹ mục quan nhìn Triển Bạch hỏi:

- Người lại muốn xen vào?

Triển Bạch trầm giọng nói:

- Người không cần lấy điều đó ra để uy hiếp ta! Nhưng không được hạ thủ đối với kẻ thọ thương, không lẽ quy củ giang hồ người cũng không hiểu?

Nam Hải Long Nữ đỏ mặt không đáp.

Nam Hải Thiếu Quân phe phẩy quạt bước lên, nói:

- Các hạ không còn tư cách để xen vào việc giang hồ, giờ thì các hạ lui ra đi!

Triển Bạch ngỡ đối phương định gia hại Uyển Nhi, việc khác thì chàng có thể bỏ mặc không xen vào nhưng nếu đối phương muốn sát hại Uyển Nhi thì nói sao chàng cũng phải cản ngăn.

Triển Bạch hỏi lại:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Nam Hải Thiếu Quân không thèm nhìn Triển Bạch, quay sang quần hùng, cao giọng nói:

- Bản môn vào Trung Nguyên lần này vốn có ý thống nhất thiên hạ võ lâm để tránh tình trạng các môn các phái tranh giành lẫn nhau. May nhờ Trung Nguyên nhân sĩ không khinh nên có nhiều môn phái đã đồng ý gia nhập bản môn để cùng mưu nghiệp cả. Nay việc sắp hoàn thành thì có kẻ dã tâm quá lớn, hầu mưu sự phá hoại nghĩa cử của bản môn. Nay bản môn định ngày Trùng Dương sẽ mở Anh Hùng đại hội ở Thiếu Lâm tự. Phàm tất cả các môn phái trên giang hồ kể cả các anh hùng hảo hán cô hành độc bộ đều có quyền đến dự hội. Nếu Trung Nguyên nhân sĩ võ công cao cường hơn võ công của bản phái, bản phái sẽ rút khỏi Trung Nguyên.

Dừng một lát quét mặt nhìn khắp quần hào một lượt rồi mỉm cười tiếp:

- Nếu võ công của bản phái thắng được các nhân sĩ ở Trung Nguyên thì võ lâm Trung Nguyên sẽ do Nam Hải môn độc tôn, kẻ nào bất phục bất tuân bản phái sẽ tiêu diệt tận gốc Quần hào nghe nói thầy đều kinh hãi, xem ra thế lực của Nam Hải môn đã đủ để xưng bá ở võ lâm Trung Nguyên nếu không thì sao lại dám công khai khiêu chiến như vậy?

Đặc biệt là Thiên Quyên Đả Tinh Vô Chân Phi, một tục gia đệ tử của Thiếu Lâm và người chủ trì La Hán đường Hồ Mục Tôn Giả còn kinh hãi hơn người khác gấp bội.

Nghe giọng điệu của Nam Hải Thiếu Quân thì Thiếu Lâm tự như là địa bàn của Nam Hải môn vậy? Nếu không thì tại sao hẳn lại dám ngang nhiên chủ trì Anh Hùng đại hội ngay tại Thiếu Lâm tự?

Không chú ý đến thái độ của quần hào, Nam Hải Thần Quân quay sang Triển Bạch, nói:

- Duy nhất chỉ có Triển huynh là không được tham gia Anh Hùng đại hội!

Dứt lời buông một tràng cười đắc ý quay lại nhìn bọn thuộc hạ ra lệnh:

- Chúng ta đi?

Dứt lời quay mình phi thân đi mất.

Thông Lĩnh Chi Ứng cùng Thái Thượng Chi Thủ đỡ hai người bị thương là Sa Mạc Chi Hồ và Âm Sơn Chi Lang theo sau Hải Ngoại Tam Sát phi thân bỏ đi.

Nam Hải Long Nữ trước khi bỏ đi còn chú mục nhìn Triển Bạch một cái, trong ánh mắt nàng lẩn lộn những tia hận và yêu khiến Triển Bạch không khỏi rùng mình cúi đầu tránh ánh mắt của đối phương.

Chờ Nam Hải Long Nữ bỏ đi một lúc lâu sau, quần hào mới hoàn hồn, tùm năm tùm ba lại bàn tán xôn xao...

Đề tài tất nhiên là tin Nam Hải Thiếu Quân vừa mang đến.

Nhữ Quốc Hùng nhìn thấy Lôi Chấn Viễn nhăn đôi mày rậm, không nhịn được lên tiếng:

- Xem ra Nam Hải môn đã chuẩn bị xong lực lượng mới dám cả gan khiêu chiến với võ lâm Trung Nguyên!

Hoạt Tử Nhân thở dài nói:

- Từ nay võ lâm Trung Nguyên không có ngày yên!

Lôi Chấn Viễn chép miệng:

- Việc này rất đáng lo, không phải sợ thế lực của Nam Hải môn lớn mạnh, sợ là võ lâm Trung Nguyên các môn các phái đều chỉ lo cho riêng mình, rất khó tập hợp lại để kháng cự với đại địch...

Tử cái ngựa cổ uống một hơi dài, xong chùi mép nói:

- Lôi phong tử nói có lý! Vậy thì tất cả những người ở đây trích huyết ăn thề, đồng lòng hợp tác đối phó Nam Hải môn!

Lôi Chấn Viễn cười buồn lắc đầu lão đã nhận thấy tất cả những người ở đây không ai đủ sức đối phó với Nam Hải môn. Còn võ lâm Tứ công tử thì ai ai cũng có dã tâm lãnh đạo quần hùng, tiếc là không ai có đủ tài. Có điều lão không thể nói huých toẹt những điều đó ra được.

Phong Cái nghiêng răng nói:

- Võ lâm Trung Nguyên dù sao cũng quyết một phen sống mái với Nam Hải môn, quyết không thể quỳ gối xưng thần.

Tử Hoạt Nhân nói:

- Tráng khí của lão khiêu hóa đáng khen, nhưng sao ngươi không thử nghĩ, hiện thời những nhân vật anh hùng cái thế ở đây, ngoài Triển huynh đệ ra có ai là đối thủ của Tam Sát, Tứ Ác? Huống chi còn chưa biết Nam Hải môn còn bao nhiêu cao thủ chưa ra mặt?

Lôi Chấn Viễn vẻ mặt càng ngưng trọng nhưng lão vẫn không lên tiếng.

Bồng An Lạc công tử bước qua nói:

- Võ công của Triển huynh tiên bộ nhanh chóng đến mọi người không kịp nhìn ra.

Chỉ cần Triển huynh chịu ra mặt đối phó với Tam Sát, Tứ Ác các cao thủ tầm tầm khác những người còn lại có thể đối phó được!

Triển Bạch ôm quyền, nói:

- Vân huynh quá khen, nhưng tại hạ đã có lời ước hẹn với người không xen vào việc thị phi của giang hồ nữa, vậy tốt nhất là không nên tính tới tại hạ nữa.

Tường Lâm công tử cũng góp lời:

- Triển huynh không nhất thiết phải vì một câu nói suông mà ép mình như vậy, hơn nữa Triển huynh còn phải tìm Tam Sát rửa hận.

Triển Bạch vẻ không vui đáp:

- Kim huynh nói vậy không biết là khen hay là mắng tại hạ? Triển Bạch này tuy chỉ là hạng mạt học hậu tiến, nhưng đại trượng phu "nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy" chính miệng tại hạ đã hứa với người, lẽ nào lại nuốt lời?

Thấy Triển Bạch nổi giận, Tường Lâm công tử vội chống chế:

- Xin Triển huynh đừng hiểu lầm. Tường Lâm chỉ vì đại cục mà thôi.

Hoạt Tử Nhân bỗng vỗ đùi một cái nói:

- Có cách rồi!

Dứt lời lão đưa tay lên mặt xoa một cái, lột chiếc mặt nạ da người xuống, để lộ ra một gương mặt thanh thoát, râu ngắn hơi điểm bạc.

Quần hào kinh ngạc, không ngờ Hoạt tử nhân và Tử Hoạt nhân lại đeo mặt nạ da người.

Hoạt Tử Nhân lột mặt nạ xuống xong nói:

- Tiểu ân công mang chiếc mặt nạ này thì sẽ không có ai nhận ra nữa. Đến ngày Trưng Dương Nam Hải môn sẽ kinh hoàng một phen.

Triển Bạch lắc đầu:

- Dù cho người khác không nhận ra, Triển Bạch này cũng không thể tự dối lòng mình được.

Lời nói của chàng chắc như đinh đóng vào cột, không còn cách gì để miễn cưỡng nữa.

Lôi Chấn Viễn thở dài:

- Quả là giống y Triển đại ca...

Bỗng nghe Phàm Tổ Loan lạnh lùng nói:

- Không biết quyền biến, cổ hủ đến vô lý!

Triển Bạch rung động tâm thần, những lời này làm tổn thương chàng không ít.

Trong đại lao của Mộ Dung sơn trang, hai người đã kết giao. Dù thế nào đi nữa, đối với chàng, Phàm Tổ Loan cũng là một tri kỷ. Nhưng chàng hành động theo lương tâm mình, không hổ với đời, không hổ với mình.

Giờ nàng lại trách cứ như vậy khiến chàng rất đau lòng.

Phàm Tổ Loan vẫn dưới dạng nam trang, phán xong một câu mở to mắt nhìn chàng chờ phản ứng.

Triển Bạch thở dài một lúc rồi hỏi lại:

- Triển Bạch làm như vậy có gì là không đúng?

- Hừ! Võ lâm hiện thời võ công của ngươi cao nhất, chỉ một mình ngươi có năng lực chống đối Nam Hải môn để cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp, đây là một nghĩa cử lớn lao, thử hỏi còn gì lớn hơn? Vậy mà ngươi chỉ vì một lời nói suông mà thoái thác, không phải là ngươi cổ hủ thì còn là gì nữa?

Những lời hợp với nghĩa khí lại rất nghiêm khắc khiến Triển Bạch thẹn đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống.

Những điều Phàm Tổ Loan vừa nói làm cho Triển Bạch cảm thấy tiền thoái lưỡng nan. Cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp đúng là một nghĩa cử không tiền khoán hậu, mình đã tự cho mình là nhân vật hiệp nghĩa, thì làm sao thấy việc nghĩa mà không làm. Nhưng đại trượng phu lẽ nào lại phạm tội bội tín?

Quần hào đổ dồn mắt nhìn Triển Bạch, không ai mở lời. Tất cả đều chờ đợi quyết định của chàng. Bởi tất cả đều ý thức được rằng, ngoài chàng ra không còn ai khác có thể chống nổi với Nam Hải môn. Vận mệnh của võ lâm Trung Nguyên đang trông chờ vào cái gạt đầu hay lắc đầu của chàng.

Triển Bạch cúi đầu trầm tư một lúc bỗng ngẩng lên, ánh mắt như điện quét nhìn quần hào một lượt nói:

- Triển Bạch mặt học hậu tiến, nhờ được chư vị võ lâm tiền bối coi trọng, lòng cảm kích vô ngần. Hơn nữa, vì việc đại nghĩa, Triển Bạch này dù có phải nhảy vào lửa cũng không thể từ nan.

Triển Bạch dừng lại. Quần hào nín thở chờ nghe chàng nói tiếp:

- Nhưng Triển Bạch đã hứa với người không được xen vào việc giang hồ thị phi, chư vị Ở đây đều là những người hiệp nghĩa chắc cũng hiểu được chữ tín đối với người trong giang hồ quan trọng như thế nào:

Trong tình cảnh này nếu Triển Bạch bỏ mặc, không hỏi tới thì như Phạm... Phạm huynh trách. Triển Bạch là người bất nghĩa. Bất nghĩa hay bội tín đều là những tội mà Triển Bạch không gánh nổi, mong chư vị lượng thứ cho.

Quần hào càng nghe càng không hiểu Triển Bạch quyết định như thế nào, đành im lặng chờ nghe chàng nói tiếp.

Triển Bạch quay nhìn Lôi Chấn Viễn nói:

- Triển Bạch nghĩ ra một kế lưỡng toàn. Nhưng phải được sự đồng ý của Lôi đại thúc mới được.

Quần hào lại đổ dồn sự chú ý về phía Lôi Chấn Viễn.

Lôi Chấn Viễn không thê không tử, không thân không thích, cả đời lão chỉ còn lại một nghĩa diệt Triển Bạch. Từ khi thấy chàng võ công thăng tiến đủ để xuất danh trước giang hồ, lão rất lấy làm an ủi, nay thấy chàng một mực giữ đạo nghĩa giang hồ, lão cảm động đến rơi nước mắt.

Lão lấy tay áo thấm nước mắt nói:

- Hài tử cứ nói! Đại thúc không tiếc với ngươi bất kỳ thứ gì.

Được Lôi đại thúc khuyến khích, Triển Bạch càng thêm tự tin, chàng ngẩng cao đầu nói:

- Lúc này Vân huynh có nói võ công của tại hạ tiến bộ rất nhanh, đó là nhờ vào quyền kỳ thư Tỏa Cốt tỏa hồn Thiên Phật quyền của Lôi đại thúc tặng cho.

Triển Bạch vừa dứt lời, quần hào đồng hô lên một tiếng chấn động không gian, tiếp đó mọi người lao nhao:

- Lấy ra xem thử!

- Kỳ thư hiện ở đâu?

- Lấy ra cho quần hào đại khai nhãn giới!

Lôi Chân Viễn tròn tròn mắt kinh ngạc, lão không hiểu Triển Bạch đem việc này công bố trước quần hào để làm gì?

Việc làm này của Triển Bạch quả nhiên là thất sách.

Không Động tứ xú động lòng tham trước tiên, đại xú lập lúc vươn trào nhắm Triển Bạch xông tới.

Triển Bạch cũng không thể ngờ được là các nhân vật tự cho mình là hiệp nghĩa can trường lại tham lam vô sỉ đến thế.

Triển Bạch sau khi thoáng ngần người, liền giở Cẩm Nã thủ pháp, một chiêu "Hoàn tuyết bế phong" nhằm mạch môn đại xú chộp tới.

Đại xú như gặp phải độc xà song thủ rút lại phi thân thoái lui.

Dù thoái lui khá nhanh nhưng "Khúc trì" huyết của lão cũng bị chỉ phong quét trúng, đau đớn đến nỗi lão kêu la luôn miệng.

Triển Bạch cao giọng nói:

- Chư vị nên đứng yên nghe tại hạ nói cho hết đã!

Những người có dã tâm nhớ lại cảnh Triển Bạch độc chiến tứ Ác, nếu ra tay giành giật chắc là không xong, đành nén lòng chờ thời cơ.

Triển Bạch chậm rãi tiếp:

- Vì thủ tín Triển Bạch không thể đi tham gia anh hùng đại hội, nhưng cũng không thể làm ngơ trước hành vi bao ngược của Nam Hải môn. Vậy Triển Bạch sẽ đem võ công trong Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyền truyền thụ cho chư vị, chư vị có thể theo đó rèn luyện để đối kháng với Nam Hải môn mà không cần Triển Bạch ra tay.

Quần hào lại một phen kinh ngạc đến ngần người. Thiên hạ làm gì có người rộng lượng đến như vậy?

Lại nghe Triển Bạch tiếp:

- Quyền kỳ thư này do Lôi đại thúc tặng, nên trước khi công bố nó trước quần hào cần được Lôi đại thúc đồng ý.

Xong quay sang Lôi Chân Viễn, - Ân của đại thúc với tiểu điệt sánh bằng trời biển, nay vì cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp. chắc Lôi đại thúc không nỡ trách tội tiểu điệt?

Lôi Chân Viễn giơ tay lau nước mắt, ôm Triển Bạch nói:

- Hiền điệt! Ngươi làm cho ta cảm thấy tự hào, tự hào cho bản thân ta và cho cả người nghĩa huynh quá cố của ta. Điều hiền điệt nói ta đồng ý một nửa, ngươi có thể dùng miệng truyền thụ khẩu quyết cho quần hùng, chứ không thể công bố nó trước mặt mọi người. Bởi vì những hình ảnh trong sách rất ác hại

đổi với những võ lâm đồng đạo mà định lực còn chưa cao. Hơn nữa, từ nay đến ngày Trùng Dương thời gian không còn nhiều, chỉ nên truyền thụ những khẩu quyết chính yếu thôi để mọi người còn có thời gian luyện.

Những lời khẳng khái của Lô Chấn Viễn khiến nhiều người cảm kích, nhưng lại làm thất vọng không ít những kẻ có dã tâm.

Triển Bạch quay nhìn quần hào nói:

- Cứ chiếu theo đề nghị của Lô đại thúc mà làm. Chỉ cần các vị lãnh hội được Triển Bạch này cũng không giấu giếm, nhưng vì ma lực của quyển kỳ thư này rất lớn, không thể để chư vị xem được.

Lô Chấn Viễn tiếp luôn:

- Nếu ai tin tưởng được thì xin lưu lại để chờ nghe khẩu quyết, xin địa chủ vui lòng sắp xếp nơi chôn để Triển hiền điệt chuẩn bị truyền khẩu quyết.

Nơi đây vốn là địa bàn của Vân Mộng sơn trang, lại có sẵn nhân lực của Cùng Gia bang, nên An Lạc và Đoạn Phương nhị công tử sắp xếp nơi chôn để luyện công và cả nơi ăn chốn nghỉ cho quần hào.

Triển Bạch một lòng vì đại nghĩa, nhưng chàng không hay biết mình vừa gieo mầm cho một trận phong ba khủng khiếp cho võ lâm Trung Nguyên và cho chính bản thân chàng.

Cao thủ của các môn phái phải tức tốc trở về bản phái để xin chỉ thị của các chương môn, hẹn ngày trở lại để cùng mọi người luyện tập thần công.

Tiếp đó mọi người ai làm việc nấy...